

D A V I D
U R B A N

POŠTÁK

Kniha
Zlín

KRIMINALISTKA
JOHANA HAVRÁNKOVÁ

Pošťák

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

David Urban

Pošťák – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

Kniha

Ošetřovatelky

Medúza

Záchranná stanice

Ptáci

Přestřelka

Třpytilo

Zlín

DAVID URBAN
POŠŤÁK

D A V I D
U R B A N

POŠTÁK

Kniha
Zlín

Copyright © David Urban, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1239-3

ISBN e-knihy 978-80-259-1248-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1249-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1240-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Tento román věnuji své manželce Evě,
která mě po celou dobu psaní zahrnovala trpělivostí,
shovívavostí a neochvějnou podporou.

*Příběh, který se právě chystáte číst, je fikce. Všechna
jména, postavy a události v knize jsou vymyšlené,
podobnost se skutečnými osobami nebo událostmi
je čistě náhodná.*

Kapitola 1

„Dneska nemáme moc štěstí. Jindy touhle dobou jsme už někomu napařili pokutu, chytili fetáka s matrošem nebo zatkli hledaného drbana,“ povzdechl si praporčík Janata ze sedadla spolujezdce a sklíčeně pozoroval potemnělou krajinu ubíhající za oknem. Silnice byla téměř prázdná, jen občas ji protálo osamělé auto nebo nažloutlý kužel světla z pouliční lampy. Město už se ukládalo ke spánku. Lidé byli zalezlí doma a jen pár opozdílů spěchalo po chodníku, aby se rychle dostali do postele a odpočali si před začátkem nového pracovního týdne. Nedělní noc bývala v Praze vždycky nejmrtvějším dnem.

Projeli z Povltavské kolem Bulovky, ale ani v přilehlém lesíku se jim nepoštěstilo narazit na hledanou osobu. Mezi páchnoucími bezdomovci zkontrolovali pět, možná šest lidí – celou osadu stanů a provizorních přístřešků roztaženou mezi stromy u podjezdu pod železniční tratí. Jediné, čeho tím dosáhli, byly umazané boty a nepříjemné svědění po celém těle, doprovázené těžkým zápachem, který se jim usadil v nose a nechtěl se pustit.

„Vždyť ještě není ani půlnoc, tak co blázníš. Do rána se nám určitě něco povede a zase budeme nejlepší ze směny. Máme před sebou víc než sedm hodin, tak nezoufej,“ povzbudil ho dlouholetý parťák za volantem. Jakmile naskočila zelená, protáhl auto křižovatkou přes Zenklovu a zamířil do Davídkovy.

„Do Kobylis nejezdí, tam nic není. Sjedeme po magistrále k vysokoškolským kolejím, tam by se mohli potloukat studenti a hulit trávu. Třeba někomu zpestříme noc,“ pronesl Janata, když podjeli magistrálu.

Praporčík Crha jen přikývl, vyhodil blinkr a zařadil se do přípojevacího pruhu. Najel na Libereckou a v prostředním pruhu pokračoval předepsanou rychlostí ulicí V Holešovičkách dolů k Mostu Barikádníků.

Janata mezitím zapnul tablet, připevněný před sedadlem, a pustil se do prověřování registračních značek aut jedoucích před nimi i těch, která je míjela. Doufal, že se konečně poštěstí a narazí na nějaké odcizené vozidlo.

„Ach jo,“ odfrkl si zklamaně, když prověřil už sedmé auto a stále nic.

Sjezd k vysokoškolským kolejím se blížil, když je zprava podjel tmavě zelený Volkswagen Passat. Tablet pištivě zapípal a Janata okamžitě zpozorněl. Pražská registrační značka na displeji se rozzářila do ruda.

„Kradené espézetky!“ vyhrkl praporčík, rád aspoň za malý úspěch. „Jdi po něm.“

Crha zapnul majáky, přidal plyn a zařadil se za passat. Janata aktivoval přední světelný nápis STOP a přes vysílačku informoval operačního důstojníka, že budou stavět vozidlo s odcizenými značkami. Podle lustrace patřily na bílý Volkswagen Golf, ze kterého byly odcizeny před necelými dvěma hodinami.

„Nějak nechce zastavit,“ poznamenal Janata, když passat zrychlil a držel si odstup.

„Tomu se nedivím. Jestli jsou kradené značky, bude nejspíš kradené i auto.“

Řidič ujíždějícího passatu přidával s každým metrem. Bez blinkrů kličkoval mezi pruhy a snažil se setřást pronásledovatele.

Marně.

Praporčík Crha z Pohotovostní motorizované jednotky měl za sebou několik kurzů stíhání i násilného zastavování vozidel, takže se držel těsně za zadním nárazníkem ujíždějícího auta. Na tváři se mu objevil potěšený úšklebek a adrenalin

mu tepavě stoupal do hlavy. Těšil se na první bezpečný úsek, kde by mohl passat předjet, zablokovat mu cestu nebo mu dát ochutnat tvrdý náraz předního vyztuženého rámu jejich služebního vozu.

Janata mezitím s vysílačkou u pusy hlásil ostatním hlídkám, koho pronásledují a kudy jedou. Odpovědí mu byla série hlášení od okolních jednotek, které přerušily běžné hlídkování a vyrazily jim na pomoc.

Operační důstojník sledoval na mapě v systému Maják, jak se několik ikonек policejních vozidel sbíhá směrem k Mostu Barikádníků. Jedna hlídka mířila ke sjezdu do Povltavské, další dvě se hnaly z Proseka a Strážkova, jedna od Holešovic a poslední se blížila ke kolejím od zoologické zahrady.

„Bude sjíždět,“ tipnul si Janata a se zachmuřeným výrazem sledoval, jak passat před nimi kličkuje mezi auty. Před chvílí se jen o centimetry vyhnul vozu přejíždějícímu z levého pruhu a málem ohobloval celý bok o středová svodidla. Přesto jízdu srovnal, znovu přidal a vmáčkl se před autobus v pravém pruhu. Všechna vozidla se blížila ke sjezdu na Novou Povltavskou, směrem do tunelu nebo k zoo.

Autobus s hlasitým troubením zabrzdil, když mu passat vjel přímo před masku, a pár desítek metrů před sjezdem najel na odbočovací pruh. Crha si držel odstup, takže mu bylo jasné, že se před rozjíždějící se autobus už nedostane. Pokud by to zkusil, přešel by odbočovací pruh. Prudce stočil volant doprava a zpomalil na hranici únosnosti. Řidič jedoucí za nimi ve středním pruhu dupl na brzdu, strhl volant a jen o vlasek se policejní oktávce vyhnul.

Crha pokračoval k pravému okraji vozovky, prokličkoval před stojícím bílým autem a za rozjíždějícím se autobusem najel na odbočovací sjezd. Passat mezitím zmizel v zatáčce. Praporčík zadupl plyn až na podlahu a doufal, že oktávka zabere dost rychle. Musel se ke křižovatce dostat včas, aby zjistil, kam prchající řidič odbočil. Tipoval směr do zoo v Troji

nebo do tunelů, ale nebylo vyloučeno, že je překvapí a zmizí vlevo do Libně.

„Tamhle je,“ ukázal Janata doleva.

„Sakra,“ zaklel Crha. Tohle nečekal. Na semaforu naskočila červená, ale ignoroval ji. Rozhlédl se a s úlevou zjistil, že noční provoz je minimální a pár aut v okolí si jejich blikajícího auta se spuštěnou řvoucí sirénou všimlo včas.

Oktávka smykem a s pištěním pneumatik zabočila doleva a vyrazila za mizejícími koncovými světly tmavě zeleného passatu. Z magistrály i od tunelů se k nim rychle blížily posily, ale Crha doufal, že prchající auto dožene jako první. Dopadení zloděje v kradeném voze by jim zajistilo prvenství ve směně, o tom nepochyboval.

„Kam to jede?“ podivil se Janata, když viděl, jak passat na nejbližší křižovatce odbočuje vlevo do slepé Pátkovy ulice.

„Je v pasti,“ zaradoval se Crha. Vzápětí však spatřil, že se pronásledované auto po souběžné silnici náhle řítí proti nim. Zamhouřil oči, ale přes tmavé oblečení, které řidiči zakrývalo hlavu i obličej, si jej nebyl schopen prohlédnout.

Oktávka prudce zatočila doleva o sto osmdesát stupňů a vracela se zpět pod magistrálu. Cestou je minula tři protijedoucí policejní auta jejich kolegů. Čekal je stejný manévr jako je.

Od ulice Na Kindlovce se ozvala prudká, dutá rána, která pronikla až k jejich uším přes řev sirény. Zvuk připomínal kovovou explozi – krátký, ostrý úder následovaný hlubokým zaduněním. V dálce před nimi se zakymácela lampa veřejného osvětlení, jako by do ní někdo prudce strčil. Její světlo několikrát zablikalo, než pohaslo úplně.

„Kurva, nejspíš naboural,“ odhadl Janata.

„Dobře mu tak, hajzlovi. Aspoň ho chytíme,“ utrousil Crha a prudce stočil volant na cestu vedoucí k parkovišti u dvou vysokých budov kolejí.

Když se přiblížili, spatřili passat napasovaný přímo do masivního kovového sloupu lampy veřejného osvětlení. Přední

část vozu byla zmačkaná k nepoznání – kapota se zvedla jako pokroucený plechový štít, nárazník visel na posledních šroubech a prostor motoru byl otevřený jako roztržená plechovka. Zpod pokrouceného víka se valila hustá bílá pára, která se v chladném nočním vzduchu měnila v mlžný oblak.

Lampa, do níž vůz narazil, se pomalu nakláněla k zemi. Kovový sloup byl u paty ohnutý, jako by ho někdo přelomil přes koleno, a jeho vršek se houpal ze strany na stranu. Celá scéna působila dojmem zpomaleného filmu – skřípění kovu, praskání uvolněných šroubů a tiché cinkání skla dopadajícího na asfalt.

Dveře u řidiče byly dokořán, na sedadle nikdo neseděl.

„Zdrhá,“ upozornil Janata a rychle si odepínal pás. S rukou na dveřích čekal, až Crha zastaví, aby mohl vyběhnout po trávě za tmavou postavou prchající směrem k vysokoškolským kolejím.

Crha přibrzdil a nechal partáka vyskočit. Křikl na něj, že objede nabourané auto a zkusí muže dohonit po příjezdové cestě k ubytovnám.

Kapitola 2

Praporčík Janata vběhl na zatravněný svah, který se pozvolna zvedal k široké ploše betonového parkoviště na východní straně vysokých budov. Rychlým pohledem si ověřil, že utíkající postava míří doprava. Stejně jako on i zloděj pochopil, že přímo k budovám se nedostane. Jediná cesta k ubytovným vedla přes nájezd na horní parkoviště. Koutkem oka zahlédl blikající světla – Crha se s vozidlem blížil k odbočce na příjezdovou cestu.

Uprchlík mu zmizel z dohledu. Janata přidal a k vjezdu na parkoviště dorazil ve stejnou chvíli jako jeho kolega v policejní oktávce. Nezastavil se a zamířil rovnou ke vchodu do kolejí. Očima pročesával prostor.

Nikde nic.

Parkoviště bylo poseté desítkami aut, roztroušených po celé ploše. Pár metrů od vstupu se hlučně bavila skupinka viditelně podnapilých studentů. Vchod do budovy byl otevřený. Po muži v tmavém oblečení ani stopa.

Zadýchaný Janata doběhl ke studentům. Plíce mu hořely, stehna i lýtka pálila po neočekávaném sprintu. V duchu litoval, že místo posilování nezařadil do tréninku běhání. Kardio by se mu teď hodilo víc než mohutné svaly. Jenže honičky byly vzácné – zato rvačky s opilci skoro každou službu.

Policejní vůz zastavil kousek za ním. Crha vystoupil a zamířil ke studentům, kteří zvědavě sledovali funícího policistu.

„Kudy běžel ten chlápek v tmavém oblečení?“ vyhrkl bez okolků. Neměl náladu na vysvětlování. Po takové honičce chtěl uprchlíka za každou cenu dostat. Věděl, že dopravní kamery

i palubní kamera zaznamenaly desítky přestupků – a těšil se, až si záznam pustí. Takovou honičku už dlouho nikdo z rotý nezažil.

Studenti jen pokrčili rameny. Někteří zamumlali, že nikoho neviděli. Cizinci nechápali ani slovo. Crha to zkusil lámanou angličtinou, ale bez výsledku. Nevěděl, jestli lžou, nebo opravdu nic neviděli. Tipoval první možnost – s policií se nikomu spolupracovat nechce. Ve vzduchu cítil marihuanu. Mohl by si na ně posvítit, ale nebyl čas. Každá vteřina hrála proti nim.

„Ser na ně,“ houkl Janata a rozběhl se do otevřených dveří. Nad vchodem zahlédl bezpečnostní kameru – dobré vědět, kdyby se uprchlík ztratil. „Jdu za vrátným. Mrkni, jestli se neschoval za nějaký auto.“

Crha přikývl a s baterkou v ruce se rozběhl mezi zaparkovaná vozidla.

„Vběhl sem chlápek v tmavém oblečení a kapuci?“ vyhrkl Janata na recepčního za sklem.

Rozespálý třicátník jen bezradně pokrčil rameny.

Janata zaklel.

„Jdou vám kamery?“ ukázal na zařízení nad vchodem a pak do rohu vestibulu, kde visely další tři. Dvě zabíraly přední a zadní vchod, třetí prostor přede dveřmi výtahů.

„Jdou,“ přikývl muž a kývl bradou k monitorům vedle stolu.

„Tak to vraťte pár minut zpátky,“ poručil Janata a bez ptaní vstoupil do místnosti.

Recepční se v záznamu hrabal pomalu a neochotně. Janata měl sto chutí ho seřvat, ale věděl, že by tím nic nezískal. Vztek spolkl, ale v duchu si slíbil, že až budou mít někdy volno, přijedou sem a postarají se, aby si tenhle lenoch příště neochotu rozmyslel. Proklepnou studenty venku i ve vestibulu – a určitě u někoho najdou dost trávy na přestupek nebo rovnou trestný čin.

„Tady je, zpomalte,“ zarazil recepčního v přetáčení. Muž poslechl a oba sledovali, jak uprchlík probíhá vestibulem a bez zaváhání mizí zadním vchodem.

„Do prdele,“ procedil Janata a vyrazil ven. Věděl, že je pozdě. Od průniku uběhlo pět, možná víc minut. Uprchlík byl nejspíš bůhví kde. Do kamery ani nepohlédl – identifikace bude mizerná.

Crha mezitím prohledal celé parkoviště a otráveně se vrátil k blikající oktávce. Vysílačkou nahlásil operačnímu, že se jim podezřelý ztratil u kolejí. Dorazily další hlídky a sbíhaly se k němu, aby se domluvily na dalším postupu.

Janata vyšel zadním vchodem a spatřil nízkou budovu s menzou a barem. Obojí bylo zavřené a zhasnuté – tam se neschoval. Rozhlédl se, došel k rohu budovy a zklamaně si odfrkl. Musel ji oběhnout a zmizet v přilehlém lesíku. Nejspíš seskočil z vyvýšené plochy u severozápadního rohu.

Vrátil se k Crhovi, který právě informoval kolegy. Po krátké domluvě je poslali k zadní části budov, kdyby měli štěstí a zahlédli uprchlíka. Janata tomu nevěřil. S Crhou se proto rozhodli prověřit nabourané vozidlo. Odcizené značky i auto byly pořád slušný výsledek směny.

Janata zkontroloval VIN pod čelním sklem a nespokojeně zamručel. Passat v evidenci odcizených vozidel zatím nebyl, přesto by se vsadil, že je kradený.

„Koukneme do kufru?“ navrhl Crha. „Třeba tam má lup.“

„Pochybuju, ale zkusíme to,“ přitakal Janata. Naklonil se do vozu a zkontroloval zapalování. „Vytrhaný a spojený dráty,“ oznámil spokojeně. Jeho podezření ohledně krádeže se potvrdilo.

Crha si natáhl rukavice, postavil se za vůz a uchopil madlo pátých dveří. Na okamžik se zastavil. Vzduch kolem jako kdyby ztěžkl napětím. Pak zatáhl.

Zámek cvakl. Hydraulické vzpěry zasyčely a dveře se začaly pomalu zvedat. Až nepřírozeně pomalu. Skoro to vypadalo, že se brání odhalit, co skrývají.

Janata instinktivně ustoupil o krok. Crha také. Oba měli ruce blízko pouzder s pistolemi, aniž by si to uvědomili. Sirény v dálce zněly tlumeně. Všechno se zpomalilo.

Dveře se otevřely dokořán.

A oba policisté ztuhli, jako kdyby pohlédli do očí bájně Medúzy.

Janatovi se stáhl žaludek. Crhovi se na okamžik zastavil dech. V kufru nebyl nepořádek, žádné krabice, žádné tašky, žádný lup. Jen tma... a uprostřed ní něco, co tam rozhodně být nemělo.

Něco, co mělo známý tvar.

Něco, co na ně upřeně hledělo a svým pohledem je přikovalo k zemi bez možnosti dalšího pohybu.

Medúza to však nebyla...

Kapitola 3

Ticho panelákového bytu na pražském Proseku bylo tak hluboké, že se zdálo, jako by se v něm zastavil vzduch. Jen vzdálené hučení radiátorů a občasné lupnutí ve zdi připomínaly, že svět ještě existuje.

A pak to ticho roztrhla melodie ze seriálu *Třicet případů majora Zemana*.

Nezazvonila – zařízla se do noci jako nůž.

„Sakra práce,“ zavrčela Johana Havránková. Peřiny se zavlnily, rošt pod ní bolestivě zaskřípal a ona se s praskáním kloubů posadila. V šeru ložnice svítil displej telefonu jako jediné oko predátora.

Zamžourala na něj, ale identifikaci volajícího stejně nepřečetla. Nemusela. Tuhle melodii měla přiřazenou jen k jednomu telefonnímu číslu. A z toho jí nikdy nevolali kvůli něčemu, co by se dalo odložit na ráno.

Rozsvítila lampičku. Žluté světlo odhalilo traumaty předčasně ztrhanou tvář padesátnice, která už dávno přestala věřit na klidné noci.

Nasadila si brýle, pomalu – ne z lenosti, ale z vědomí, že spěch nic nezmění. Kdo volal, ten se dovolal vždycky. A ona to věděla.

Přelétla zrakem jméno na displeji, stiskla zelené tlačítko a přendala si telefon do levé ruky. Pravou nahmátla tužku a zápisník, které měla na nočním stolku připravené jako jiní lidé sklenici vody.

„Havránková, poslouchám,“ řekla hlasem, který se během let naučil být pevný i ve tři ráno.

Operační důstojník jí sdělil oznámení. Nová vražda. Okamžitý výjezd.

Johana zavřela oči. V hrudi ucítila známé těžké trhnutí – ne strach, spíš únavu, která se v ní usadila jako starý podnájemník. Občas si říkala, že by pohotovosti měla přenechat mladším kolegům. Jenže ti se do nich nehrnuli. Pohotovost pro ně byla jako domácí vězení: žádné plány, žádný alkohol, žádná jistota, že večer strávíte doma. Jen čekání na telefon, který vás vytrhne z postele a pošle k něčemu, co někdo jiný nezvládl přežít.

A dnes v noci ten telefon přímo zařval.

„Jasně, vím, kde to je. Jo, vysokoškolské koleje u Mostu Barikádníků, nedělej ze mě senilní bábu,“ zavrčela Johana do telefonu. Její hlas byl chraplavý, ale pevný – jako zpuchřelý provaz, který se ještě nepřetrhl. „Výjezdovka je na místě? Dobře. A koroner? Cože, až dodělá mrtvolu na Barrandově? Mají odhad? Do hodiny... Fajn. Dám se do pucu a vyrážím. Budu tam dřív než on, neboj.“

Hovor ukončila a v ložnici se znovu rozhostilo ticho. Ticho, které už nebylo klidné – spíš jako když se po výstřelu usadí prach.

„To zas bude šichta,“ vydechla. Dlaněmi si promnula obličej, jako by se snažila setřít únavu, která se jí držela pod kůží.

Budík ukazoval pár minut po půlnoci. Čas, kdy většina lidí spí. Čas, kdy ona musí vstát a začít pondělní den pěkně z gruntu.

„Zůstaneš tady sám, tak nezlob,“ otočila se k černému kocourovi, rozvalenému na druhé polovině manželské postele. Mikeš zvedl hlavu, líně zamžoural a zase ji položil. Jediný tvor, který s ní sdílel noc od chvíle, kdy zůstala sama. Kočkobába, pomyslela si s trpkým úsměvem. V manželské posteli už roky spala jen ona a tahle vykulená hromádka rozježených chlupů.

S praskáním kloubů vstala a došla do koupelny. Zrcadlo jí neodpustilo nic. Hubený, unavený obličej. Modré oči, v nichž už dlouho nehořela jiskra, jenom dohasínající uhlíky.

Prošedivělé krátké vlasy rozcuchané. Připadala si, jako by jí noc k těm dvaapadesáti letům přidala další roky navíc.

„Ještě že nemám bradavici a knír jako čarodějnice z Arabely,“ zamumlala a opláchla si obličej ledovou vodou. Chlad ji probudil, ale neomladil. Vrásky zůstaly. Stíny pod očima taky. Připomínky všech hrůz, jež ji v životě postihly a s nimiž se celou kariéru setkávala.

Shodila noční košili, natáhla si spodní prádlo a podprsenku, která jí dodala aspoň iluzi tvaru. Sáhla po kosmetice a pustila se do práce. Ne z marnivosti – kvůli zbroji. Každý policista má svou. Někteří mají pistoli. Ona má jako výzbroj při ruce i make-up.

Po pár minutách byla spokojená. Ne krásná. Ale přijatelná. Tak akorát, aby se jí nikdo nelekl.

Oblékla si černé kalhoty, košili a sáčko. Za opasek připnula pouzdro s glockem – malým, spolehlivým, přesně pro její ruku.

Nazula si sportovní boty, přes ruku přehodila kabát a přes rameno kabelku s odznakem, zápisníkem a propiskou. Víc na místě činu nepotřebovala.

Noční vzduch ji udeřil do tváře jako studená dlaň. Byl čerstvý, ale ne čistý – nesl v sobě pach mokrého betonu, výfukových plynů a odpadků z popelnic. Klasický pražský vzduch. Johana se nadechla... a okamžitě se rozkašlala. Tělo jí připomnělo, že už mu dávno není dvacet.

Vytáhla z kapsy kabátu pomačkaný balíček cigaret. Jednu si vsunula mezi rty, zapálila ji a nechala první šluk projít plícemi. Pomalu došla k černému kodiaqu, dálkovým ovládním ho odemkla a kabát hodila na zadní sedačku. Opřela se o kapotu a užívala si klid před bouří.

Dokouřila, odhodila nedopalek na asfalt a znovu se rozkašlala – tentokrát tak, že se musela předklonit. Plíce protestovaly, jako by se snažily vyskočit z těla. Doktor na plicním jí to říkal už mockrát. Přestaňte kouřit, nebo vás to doběhne. Alkohol omezila. Kouření ne. Byla to její poslední neřest,

poslední ventil. A možná poslední věc, která jí připomínala, že je pořád živá.

Nastartovala služební vůz. Motor zaburácel do ticha sídliště a Johana vyjela směrem k Vysočanské. Ulice byla téměř prázdná, jen žluté lampy kreslily na asfalt dlouhé, unavené stíny. Budova metra Prosek – ta skleněná želva – byla už dávno zavřená, ale její světla pořád svítila do noci. Na zastávce před ní postávalo pár opozdílů, každý ztracený ve svém vlastním příběhu.

Vítr se proháněl ulicí, vířil prach a listí, ale vzduch nevyčistil. Praha měla svůj vlastní pach – směs života, únavy a špíny, která se držela mezi domy a žádný vítr ji odtud nevyhnal.

Johana projela dvě blikající křižovatky a sjela na Libereckou. Zrychlila. Silnice byla prázdná, město se před ní otvíralo jako temná řeka. Po pár minutách už odbočovala na sjezd k vysokoškolským kolejím u Mostu Barikádníků.

Stáhla okénko. Studený vítr jí čechl vlasy a hladil po tváři, až cítila, jak se jí ospalost vytrácí z těla. Vzduch byl ostrý, ale probouzející. Připomínal jí, že noc ještě neskončila – a že někde tam venku leží další mrtvý člověk, který na ni netrpělivě čeká.

A ona na něj byla připravená. Jako vždycky.

Kapitola 4

Zatočila na úzkou cestu vedoucí k parkovišti před vysokoškolskými kolejemi a noc kolem ní ještě víc potemněla. Ujela pár desítek metrů, než musela zastavit za transportérem výjezdové skupiny, stojícím kolmo přes silnici. Za ním se táhla policejní páska, napnutá jako struna, a vedle ní postával mladý uniformovaný policista, který se snažil vypadat ostražitě, ale spíš působil, jako by mu byla zima.

Johana vystoupila. Chladný vzduch rychle pronikl do plic a okamžitě ji přinutil ke kašli. Prudkému, drásavému, takovému, který jí na chvíli vzal dech. S očima zalitými slzami se musela opřít o dveře auta, aby se nezhroutila. Sevřela víčka, soustředila se na techniku, kterou ji naučili na plicním – pomalý nádech, krátká pauza, dlouhý výdech. Po pár vteřinách se dech zklidnil. Zase to zvládla. Zase.

Kabát si přehodila přes ramena, sáhla do kapsy a vytáhla cigarety. Zapálila si, potáhla a nechala nikotin, aby zapůsobil. Úleva byla falešná, ale účinná. Po pár šlucích se znovu rozkašlala, tentokrát krátce, jako by tělo protestovalo jenom ze slušnosti.

Když zvedla oči, všimla si, že ji mladý praporčík u pásky sleduje. Ne vyloženě nezdvořile – spíš zvědavě. Stejně tak řidič transportéru, který se opíral loktem o otevřené okénko a neměl nic lepšího na práci než pozorovat příjezd kriminalistky.

Ušklíbla se. Dokouřila, nedopalek zadupla na asfaltu a vykročila k pásce. Posílněná nikotinem se vydala k místu činu.

Praporčík se narovnal, když k němu došla. Bez jediného slova mu ukázala odznak kriminálky. Mladík přikývl, ustoupil stranou a nadzvedl pásku.

Johana se pod ni sklonila a vstoupila do prostoru, kde noc zhoustla – tam končil obyčejný bezstarostný svět a začínala tvrdá policejní práce.

Když došla k nabouranému vozu, zaslechla zasyčení: „Sakra, poslali nám Starou vránu.“

Zamračila se a přešla pohledem trojici kriminalistů rozeštavených kolem auta. Netušila, který z nich to řekl. Nesnášela tu přezdítku, ale nemohla s tím nic dělat. Ještě před půl rokem, když na místa činu jezdila se svým partákem Michalem Bouzkem, by si to nikdo nedovolil. Michal, pětadesátiletý obr připomínající medvěda, byl jistota. Po deseti společných letech byli sehraná dvojice, kryli si záda a měli respekt.

Po jeho odchodu do důchodu zůstala sama. A od té chvíle s ní nikdo nechtěl pracovat. Pro mladší byla senilní, pomalá, zastaralá – relikvie, kterou je třeba přetrpět. Uzavírala se do sebe, a tak působila ještě odtazitěji, než ve skutečnosti byla. Bez obličeje manekýny, tichá introvertka, která se neuměla vetřít do přízně. Do měsíce se chodbami začaly šířit posměšné přezdívky. „Ježibaba“ a „Stará vrána“ patřily k těm mírnějším.

„Nějaký problém?“ vyštěkla.

Detektiv i vyšetřovatel zavrtěli hlavou. Technik mezitím dál fotil otevřený kufr tmavě zeleného Volkswagenu Passat.

Po krátkém, trapném tichu si detektiv odkašlal. „Jsme rádi, žes dorazila, Johano.“

„Tak co tady máme?“ zeptala se a vytáhla poznámkový blok. „Kde je mrtvola?“

„Kde asi? V kufru. Nebo proč myslíš, že to fotím?“ odsekl uštěpačně technik, ustoupil o krok a umožnil jí výhled do útrob auta.

Johana cítila, jak se jí na jazyk dere ostrá odpověď, ale spolkla ji. Jak to měla vědět? Všechny dveře auta byly dokořán, páska ohraničovala prostor od začátku ulice až k nájezdu na parkoviště u vysoké budovy. Tělo mohlo ležet na sedadle,

na asfaltu, u lampy, v trávě. Technik mohl fotit zavazadlový prostor jen kvůli stopám. Operační důstojník jí neřekl vůbec nic.

Nadechla se, sevřela rty a přistoupila blíž. Věděla, že si tu respekt bude muset vybojovat znovu, krok za krokem.

V zavazadlovém prostoru ležela žena středního věku, stočená na pravém boku téměř do polohy plodu. Hlava spočívala v levém rohu kufru, záda měla opřená o sedačky, ruce zkřížené na hrudníku, pokrčené nohy narážely chodidly do protější stěny. Kufr kombíku byl velký, přesto ho zaplnila téměř celý. Johana si netroufla odhadnout výšku zavražděné, ale nadváhu poznala okamžitě.

Hnědé vlasy s šedinami měla žena rozčuchané, oči doširoka otevřené a bělmo protkané jemnými červenými žilkami. Na levém spánku se rýsovala otevřená rána, z níž zaschlá krev stékala téměř přes polovinu obličeje. Ústa zůstala pootevřená. Na krku byl patrný tmavý otisk naznačující škrcení.

Vyšetřovatelka se zaměřila na oblečení. Mikina v hnědozeleném odstínu působila jako pracovní, na pravé straně měla logo, které kvůli poloze těla nedokázala přečíst. Nechtěla na mrtvou sahat – technik i ostatní z výjezdovky ji sledovali až příliš pozorně a nepřátelsky. Netušila, čím si tu nevraživost zrovna od nich vysloužila, ale když o tom přemýšlela, docházela k závěru, že je jí to vlastně jedno. Nebude se kvůli nim přetvarovat, nutit se do úsměvů ani do družných rozhovorů. U kriminálky byla kvůli práci, která ji bavila. Přátelství na celý život k tomu nepotřebovala.

Zahнала myšlenky na kolegy a znovu se soustředila na mrtvou ženu. Na levé ruce si všimla snubního prstýnku a vedle něj masivnějšího prstenu se zeleným kamenem. To naznačovalo, že o loupežnou vraždu nejspíš nešlo. Zpod mikiny vyčnívalo hnědé tričko zastrčené do zelených montérkových kalhot, stažených černým opaskem. Na nohou měla zavražděná kožené pohorky, pevné a očividně pracovní.

Na první pohled nepůsobila jako oběť sexuálního útoku, ale jistotu přinese až ohledání těla koronerem nebo později soudním lékařem na pitevně. Johana si udělala poznámku a dál si v duchu skládala obraz posledních minut ženina života.

Odstoupila od vozidla a zadívala se na vyšetřovatele s detektivem výjezdovky. Hlavou se jí honily dojmy a první hypotézy, měla chuť je s někým probrat, ale nebyla si jistá, jestli zrovna tihle dva jsou ti praví. Jako u každé nové vraždy ji bodlo u srdce, jak moc jí chybí bývalý parťák. S ním bylo vyšetřování přirozené, plynulé, jako by měli společný jazyk, který nikdo jiný neovládal.

Možná by opravdu k sobě potřebovala někoho nového. Ve dvou se pracuje lépe než v osamělé pozici, kdy je člověk odkázaný na občasnou pomoc kolegů, kteří mají vlastní případy a vlastní priority. Vyšetřovat všechno sama bylo nejen náročné, ale i zdlouhavé.

Jenže představa, že by si k sobě pustila někoho nového, jí svírala žaludek. Snesla by ho? Přijal by ji takovou, jaká je – uzavřenou, tichou, neochotnou hrát společenské hry? Pochybovala o tom. A možná ještě víc pochybovala, že by o to vůbec stála.

Po Michalově odchodu do důchodu nastoupili na oddělení dva noví kolegové, ale oba si okamžitě rozebrali jiní. Zůstávalo poslední tabulkové místo – a to jako by bylo prokleté. Mordparta byla prestižním oddělením, přesto se k ní nikdo nehlásil. Vedoucí marně obcházel obvodní oddělení a hledal detektiva, který by si přestupem na kraj polepšil. Všichni odmítli.

Johana věděla proč. Šéf jí to řekl bez obalu: problém je ona. Netajil se ani tím, že by uvítal, kdyby požádala o přeložení nebo po více než třiceti letech služby vzala rentu a odešla do civilu. Jenže práce u vražd byla to jediné, co jí ještě dávalo smysl. Nechtěla se zabírat drobnými krádežemi ani pomalu uvadat ve svém proseckém bytě. Proto dál snášela překážky, které jí nadřizený i kolegové házeli pod nohy, a doufala, že je to přestane bavit dřív, než ji to zlomí.

Nadechla se, potlačila hořkost a vykročila k vyšetřovateli, aby s ním případ probrala.

„Je tady koroner,“ oznámil kriminalista a kývl bradou ke křižovatce, odkud se tiše blížilo bílé auto s modrým majákem a nenápadným nápisem na boku.

Kapitola 5

Z bílého vozu vystoupil asi šedesátiletý muž s rozcuchanými vlasy a prošedivělými vousy. Rázným krokem zamířil k pásce, kývnutím pozdravil hlídkujícího policistu a nechal si od něj provizorní zábranu zvednout nad hlavu. Cestou k autu si upravil zeleno-oranžovou kombinézu a navlékl chirurgické rukavice.

„Zdravím všechny vespolek, dáme se do toho. Nemám času nazbyt, čeká mě utopenec v Braníku,“ oznámil, sotva se s detektivy pozdravil. „Kde máte mrtvolu?“

Detektiv výjezdovky ukázal ke kufru. Koroner přistoupil k vozidlu a nakoukl dovnitř.

„Máte všechno nafocené? Stopy zajištěné?“

Technik přikývl. To stačilo – koroner se sklonil a začal tělo opatrně prohlížet, nejdřív obličej, pak ruce.

„Žena, věk mezi čtyřiceti a padesáti. Na první pohled je zřejmé, že byla škrcena, ale podle té tržné rány na levém spánku to zřejmě nebyla hlavní příčina smrti,“ poznamenal a jemně prohmatával okolí poranění. „Lebka je v místě úderu proražena nějakým ostrým, zřejmě hranatým předmětem. Podle samotného tvaru rány nedokážu určit, o jaký nástroj šlo.“

Odstoupil od auta a krátce přelétl pohledem trojici mužů. Johanu, stojící opodál v oblaku šedého kouře s cigaretou v ústech, jen letmo sjel očima a koutky mu cukly v pobaveném úšklebku. Znali se už roky – z nekonečné řady míst činů i z chodeb ústavu soudního lékařství – a jejich původně čistě profesní vztah se časem proměnil v cosi, co připomínalo přátelství.

„Tak hoši, vyndejte mi paní ven. V tom kufru ji pořádně neprohlédnu.“

Technik si povzdechl a něco zabrblal, ale za pomoci detektiva se nakonec rozhodl pokyn splnit. Společně ženu uchopili a s maximální opatrností ji přenesli z vozu na chladný asfalt, aby se předešlo jakémukoli dalšímu poškození těla.

Koroner se ihned pustil do prvotní prohlídky. Za asistence vyšetřovatele svlékl většinu oblečení, ale ponechal ženě spodní prádlo. Postupně si všímal starších i novějších podlitin a pohmožděnin na rukou i trupu. Podobné známky zaznamenal i na dalších částech těla, což naznačovalo, že žena mohla být dlouhodobě vystavena fyzickému násilí.

„Myslíš, že mohlo jít o znásilnění?“ zeptala se Johana, když pod lemem spodního prádla zahlédla pohmožděninu v oblasti řader a intimních partií.

„Je to jedna z možností,“ odpověděl lékař zdrženlivě. Krátce se rozhlédl po skupince studentů postávajících opodál za policejní páskou a také po těch, kteří vyhlíželi z oken vysokoškolských kolejí. Ačkoli byli daleko, moderní telefony dokázaly zachytit víc, než by si přál. „Přeneste tělo za auto, ať je mimo dohled,“ požádal detektiva s technikem. Tentokrát bez protestů poslechl.

Jakmile bylo tělo bezpečně schované před zraky čumilů, svlékl ženě podprsenku i kalhotky a odhalil neklamně známky nedávné sexuální aktivity. Mohlo jít o znásilnění, ale také nemuselo. Rozhodně k tomu nedošlo ve chvíli těsně před smrtí, což detektivům okamžitě sdělil.

„Výtěr z pochvy a konečníku a podrobnější vyšetření proběhne až na soudním,“ dodal, když skončil s prohlídkou intimních partií. „Každopádně je zřejmé, že byla účastnicí velmi tvrdého pohlavního styku, a to i análního. Jestli byl dobrovolný, vám teď neřeknu. Stejně tak netuším, jestli ho měl na svědomí její vrah. Na tohle si budete muset odpovědět sami.“

Počkal, až technik nahou ženu vyfotí ze všech stran a úhlů a zaznamená na paměťovou kartu fotoaparátu zjištěná pora-

nění a posmrtné skvrny. Ještě jednou zamžoural na poraněnou hlavu a přiklekl k ní.

„Z té špíny uprostřed čela jste vzali vzorek?“

Johana s technikem přistoupili k tělu a zadívali se na půlkulatou vtlačenou šed' skoro ve středu čela. Ve stínu a při nedostatku světla v zavazadlovém prostoru ji přehlédli.

„Asi se umazala v kufru auta,“ odtušil technik.

„Není o co,“ poznamenala vyšetřovatelka, když si vybavila ženinu polohu, a pro jistotu se znovu podívala dovnitř. Nic tam nevyčnivalo. „Zajisti to jako stopu.“

Technik si otráveně odfrkl, ale poslechl. Sejmul špínu na vatovou tyčinku, přiložil k ženině čelu číslo a pořídil fotku.

„Třeba se to bude hodit, nikdy nevíte,“ pronesl koroner a následně bledé tělo ležící na chladném asfaltu přikryl svlečenými svršky.

„Kdy přibližně zemřela?“ odvážíla se zeptat Johana ve chvíli, kdy lékař odstoupil od těla a stažením rukavic naznačil, že prvotní prohlídka je u konce.

„Podle posmrtných skvrn, ztuhlosti a dalších časových ukazatelů odhaduji, že k úmrtí došlo zhruba před pěti až třemi hodinami,“ odpověděl klidně.

Johana zvedla oči k hodinkám; ručičky se blížily ke druhé hodině ranní a ona si uvědomila, na jak dlouho se ohledání protáhlo. „Takže někdy mezi devátou a jedenáctou?“ upřesnila tiše.

Koroner jen mlčky přikývl.

„Příčina úmrtí je uškrcení, nebo ta rána do hlavy?“ zeptal se detektiv z výjezdové skupiny.

„Jak jsem říkal už na začátku,“ odpověděl lékař rozvážně, „někdo ji skutečně škrtil a byl blízko toho, aby ji usmrtil. Ale za hlavní příčinu považuji poranění lebky a poškození mozku. Podle čerstvých zhmožděnin na rukou a trupu, kterých si můžete všimnout mezi těmi staršími, se zpočátku bránila. A všimněte si i nehtů – jsou poškozené. Zpod nich určitě udělejte výškrab, mohou tam být stopy cizí DNA.“

„Už jsem to udělal, když ležela v kufru,“ ozval se technik a lehce se ušklíbl, jako by ho štválo, že mu chce někdo radit. „Mám i otisky a obličej jsem nafotil teď.“

„Takže totožnost oběti neznáte?“

„Ne,“ přiznal vyšetřovatel stručně.

„Jdu sepsat papíry a pošlu vám pohřebáky. Předpokládám, že nařídíte soudní pitvu, takže tělo necháme převézt do Studničkové?“ obrátil se koroner na Johanu. Ta přikývla a kolega z výjezdovky její souhlas potvrdil.

Vyšetřovatelka sledovala, jak starý lékař pomalu odchází k vozu s označením koronera, krok měl unavený, ale jistý.

„My jsme skončili,“ oznámil detektiv. „Pojedeme to zaevidovat na barák. Na místě necháme hlídku – předají tělo pohřební službě a dohlédnou na odtah auta na naše parkoviště. Technici ho tam pak prohlédnou důkladněji.“

„Zajistili jste kamery a vytěžili svědky z kolejí?“ zeptala se Johana. V hlavě už si skládala seznam úkolů, které ji čekají, aby na nic nezapomněla. Znovu ji bodlo u srdce, že je na všechno sama – bez parťáka, s nímž by mohla případ probrat, rozdělit si práci a ujasnit si další kroky.

„Tady to máš na flešce,“ podal jí detektiv malou černou tyčinku. „Stáhli jsme záznamy ze všech kamer a ověřil jsem, že tam je i časový úsek, kdy tudy hlídce pachatel utíkal. Svědci žádní. Recepčního jsem ztotožnil, ale taky nic neviděl. Každý si hleděl svého. Našeho uprchlíka si nikdo nevšiml.“

„Jo, tady žijí v úplně jiném světě,“ povzdechla si Johana a zdívala se na výškovou budovu, v jejížž oknech se i v tuto hodinu svítilo.

„Chceš stopy?“ zeptal se technik.

„Vezmu si jenom její otisky,“ přikývla. „Zajdu za daktyloskopem, jestli nebudou v naší databázi. Vypadá sice jako slušná ženská, jenže to nic neznamená.“ Převzala obálku a požádala technika, aby ostatní stopy zaevidoval a poslal do kriminálního ústavu.

„Co auto? Je hlášené jako kradené?“ zeptala se. Registrační značky byly odcizené, to jí už jeden z policistů sdělil, o samotném tmavě zeleném passatu však zatím nepadlo ani slovo.

„Zatím ne,“ odpověděl detektiv. „Ale do rána se to určitě změní – má vytrhané dráty. Majitel značek zjistil odcizení někdy kolem desáté večer. Kdyby nešel ven se psem, přišel by na to až ráno.“

„Tak uvidíme,“ řekla Johana, vytáhla z krabičky další cigaretu a zapálila si. „Přidejte mě do vyšetřovacího spisu. Ráno se na to podívám. Ještě se tu trochu poptám.“ Rozloučila se a s krátkým zakašláním se vydala směrem k budově vysokoškolských kolejí.

Trojice kriminalistů ji mlčky sledovala, dokud se nevzdálila z doslechu. Detektiv utrousil něco o nepříjemných obstarožních vránách a kývl bradou na kolegy, aby se vrátili na základnu. U policejní pásky, jež přehrazovala silnici, se zastavil a hlídkujícím policistům udělil několik pokynů, poté nastoupil do transportéru a unaveně dosedl na přední sedačku.

„Vezmi nás domů,“ řekl rozespalému řidiči.

Kapitola 6

Do zasedačky vedle kanceláře vedoucího prvního oddělení se pomalu trousili kriminalisté. Hodiny nade dveřmi ukazovaly půl osmé, začátek běžné pracovní doby. Většina nijak nespěchala – až na několik výjimek. Těm se mezi kolegy říkalo šéfovi oblíbenci. Bylo veřejným tajemstvím, že dostávají nejjednodušší případy, které se často vyřeší téměř samy. V očích ředitele však působili jako nejspolehlivější pracovníci s nejvyšší objasněností, a tak jim pravidelně schvaloval štědré odměny navržené vedoucím.

Ti už seděli na židlích nejbližší čela stolu, připraveni být vedoucímu na očích i po ruce. Šeptali si mezi sebou krátké poznámky, které měl šéf slyšet, a tvářili se, jako by poradu řídili s ním.

Johana se v hierarchii mordparty nacházela až na opačném konci, takže seděla nejdále od vedoucího. Na poradu se jí vůbec nechtělo. Po probdělé noci byla vyčerpaná, oči se jí zavíraly a myšlenky se neustále vracely k případu. Trápilo ji, že nemá pro šéfa žádné povzbudivé informace, což znamenalo jediné – opět si na ní smlsne.

Kolem čtvrté ráno došla na oddělení, vzbudila daktyloskopa sloužícího pohotovost a přiměla ho porovnat otisky zavražděné ženy. Výsledek dopadl přesně tak, jak čekala – v evidenci nebyla.

Zklamaně došla do tiché kanceláře a pustila se do přehrávání kamerových záznamů z budovy vysokoškolských kolejí. Po hodině ji začaly pálit oči a víčka se jí sama zavírala. Otevřela dokořán okno, aby do vydýchané místnosti pustila chladný